Р Е Ш Е Н И Е
№ 3139

гр. София, 12.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 42 състав,** в публично заседание на 17.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2548** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от Ю. Д. Ч., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № F./16.12.2013 г. на Зам.Директора на ТД на НАП-гр.С., която ПАМ представлява запечатване на обект – хотел, находящ се в [населено място], [улица], и забрана за достъп до него за срок до 15 дни.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на наложената ПАМ. Подателят на жалбата твърди, че запечатването на обекта е неправилно, нецелесъобразно и необосновано, тъй като липсват законовите предпоставки за това. Предвид на това иска отмяната му от Съда. Не претендира разноски. В с.з. дружеството-жалбоподател чрез управителя Ю. Ч. поддържа жалбата.

Ответникът - Зам.Директорът на ТД на НАП-гр.С., чрез пълномощника си юк.Г. оспорва жалбата и моли Съда да потвърди заповедта, както и да присъди в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № F./16.12.2013 г. на Зам.Директора на ТД на НАП-гр.С. е издадена на основание чл.186 и чл.187 от ЗДДС. На [фирма] е наложена принудителна административна мярка запечатване на стопанисван от жалбоподателя обект – хотел, находящ се в [населено

място], [улица], и забрана за достъп до него за срок до 15 дни, поради извършено нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС – не е издадена фискална касова бележка за направена контролна покупка на услуга от инспектори по приходите на една двойна стая за нощувка на стойност 40 лв.

Описаното нарушение е констатирано при извършена проверка в обекта на 25.07.2013 г., документирана с протокол за извършена проверка сер.АА, № 0134630/25.07.2013 г. на ТД на НАП-гр.С..

За така констатираното нарушение от орган по приходите при ТД на НАП-гр.С. е съставен Акт за установяване на административно нарушение № F./04.09.2013 г., а въз основа на него Зам.Директорът на ТД на НАП-гр.С. е издал Наказателно постановление /НП/ № F./16.12.2013 г. С посоченото НП на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. НП е обжалвано пред Софийския районен съд с жалба вх.№ 53-06-998/12.03.2014 г.

При така установените факти, Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, в срока по чл.149, ал.1 АПК и при наличието на правен интерес. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 10.03.2014 г., а жалбата е подадена на 13.03.2014 г.

Заповедта е издадена от ковпетентен административен орган, надлежно упълномощен с т.1.8. от Заповед № ЗЦУ-28/06.01.2010 г. на Изпълнителния директор на НАП, като възможност за такова упълномощаване е предвидена в разпоредбата на чл.185, ал.3 ЗДДС.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията за това са следните:

Неоснователно жалбоподателят се позовава на обстоятелстовто, че НП, издадено за констатираното нарушение, не е влязло в сила, тъй като е обжалвано пред СРС. При административното производство по издаване на заповедта за налагане на ПАМ и в хода на административнонаказателното производство по издаване на НП фактите се доказват отделно. В този смисъл е Решение № 4382 от 14.04.2008 г. на ВАС по адм.д. № 452/2008 г.

В тази връзка е уместно да се отбележи, че в чл.137а на отменения ЗДДС при неиздаване на касова бележка законодателят беше предвидил налагане на административно наказание по чл.13, б."в" ЗАНН - лишаване от право да се упражнява определена дейност. Именно за обезпечаване изпълнението на това административно наказание, на основание общата разпоредба на чл.23 ЗАНН и специалната разпоредба на чл.137б ЗДДС (отм.) се налагаше и ПАМ запечатване на обекта или обектите на данъчния субект и забрана на достъпа до тях. За разлика от отменения закон, в сега действащия ЗДДС не е предвидено за неиздаването на касова бележка да се налага административното наказание лишаване от право да се упражнява определена дейност, а се пристъпва направо към запечатване на търговския обект като израз на засилена държавна репресия при констатиране на посоченото нарушение.

В случая следва да се приеме за безспорно извършването на нарушение по чл.118, ал.1 ЗДДС от страна на [фирма], като е осъществен съставът на чл.186, ал.1, т.1, б."а" от същия закон. Ето защо започването на обекта е предприето на правно основание.

Въпреки това обжалваният административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Съгласно посочената по-горе норма на чл.186, ал.3 ЗДДС, ПАМ се налага с

мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството й на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания. Съдът констатира, че в случая административният орган не е изложил мотиви относно налагането на ПАМ в конкретно определения срок от 15 дни. Непосочването на мотиви относно срока, за който се прилага ПАМ, съставлява нарушение на изискването на чл.59, ал.2, т.4 АПК и лишава Съда от възможност да установи дали актът е издаден в съответствие с целта на закона - чл.146, т.5 АПК. След като законодателят е предвидил срок до един месец за налагане на тази мярка, то административният орган е бил длъжен да обоснове защо е определил точно 15-дневен срок за налагане на тази мярка, и като не е направил това, не може да се прецени дали той е упражнил това свое правомощие в съответствие с целите на закона, което е едно от основанията, посочени в чл.146 АПК за оспорване и съответно за отмяна на индивидуалните административни актове.

Б. изложените в заповедта мотиви се отнасят единствено за допуснатото предварително изпълнение и се свеждат до възпроизвеждане на законовите норми. Те обаче не мотивират упражненото от органа по приходите правомощието по целесъобразност да определи максимално допустимия от закона срок за налагане на ПАМ. В нея са посочени фактически и правни основания, които формално удовлетворяват изискването на чл.146 АПК, но не съдържат съображенията на административния орган относно срока. Следва да се приеме, че липсата на мотиви е порок, водещ до незаконосъобразност на акта. В този смисъл е т.7 на Постановление № 4/76 г. на Пленума на ВС, и т.2 на ТР № 4/04 г. на О. на ВАС.

Указаното нарушение е особено съществено и само по себе си е достатъчно основание заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. Ето защо Заповед за налагане на ПАМ № F./16.12.2013 г. на ТД на НАП-гр.С. подлежи на отмяна.

Независимо от изхода на делото на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски, тъй като не са поискани.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл.второ от АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № F./16.12.2013 г. на Зам.Директора на ТД на НАП-гр.С., по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от Ю. Д. Ч..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в седмодневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: